

det; jeg nævner blot dette for at vise, at min Overbeviisning om, at Finantsministerens politiske Ansvarlighed ved den Maade, hvorpaa han nu er stillet, er i alt Væsentligt faldet bort, idet vi, saa at sige, skulde brydes med Stats-tilværelsen for at faae Ret mod Finantsministeren. Fordelen af vor Statsorganisme skal være den, at Brydningen indenfor de særlige Landsdele kan blive der og skal ikke afficere Monarchiet, men Følgen af denne Foranstaltning er, at vore Angreb mod eller Stridigheder med Ministeren, hvad de særlige Anliggender angaaer, paa eengang sætte ham og Monarchiets Regjering i en faldt og vanstelig Stilling. Der er et andet Forhold, hvor der ogsaa indtræder en Tohed, som jeg ikke kan forstaae, at Nogen vil paatage sig at ordne; og det er Kasseforholdet. Naar man vil forfølge de Forhandlinger, som stadig her have været førte, Kasseforholdet vedkommende, saa vil man see, hvor fuldkommen man har defineret de to Personer, der staae ligeoverfor hinanden; der er sondrede Besiddelser og sondrede Eiendomme og Interesser, som nu paa eengang skulle ordnes af een og samme Mand. Have vi ikke allerede seet det Tilfælde, at der har foreligget i et af Udvalgene, jeg veed ikke, om det har været forelagt Thinget, en Correspondance mellem Finantsministeren for de særlige og de fælles Anliggender, hvori han for de fælles Anliggendes Vedkommende skriver: jeg kan ikke paa nogen Maade gaae ind paa den og den Foranstaltning, og hvor han paa de særlige Anliggendes Vedkommende skriver: jeg maa dog bede Deres Excellence, eller hvad det nu var man kaldte ham, thi dengang havde man nok ikke endnu Excellencer, at tage de og de Punkter i særlig Betragtning; der var et pro og et contra, og der kom et nyt pro, hvori han viste, at han ikke kunde enes med Finantsministeren for Monarchiet om den Foranstaltning, han forlangte af ham, og han maatte derfor opfordre Bestyreren af Finantsferne for de særlige Anliggender til dog at see at ordne Sagen paa den og den Maade. En lignende Correspondance skulde den ærede Finantsminister nu føre med sig selv, da han ellers ikke vil kunne gjøre Rede for de

Skridt, han gjør deels som Finantsminister for de særlige Anliggender, og deels som Finantsminister for de fælles Anliggender. Det gjælder Kasseforvaltningen, det gjælder Domainerne — jeg taler ikke om det, man i Almindelighed kalder Domainer, Bøndergods, osv., men om Forstrande, om Fjordef om den grønlandske Handel og andre lignende Ting, f. Ex. Skove. — Hvad Skovene angaaer, som jeg nævnte sidst, da er det en væsentlig Gjenstand for Thingets Virksomhed i den nærmeste Fremtid at ordne et Skatteforhold, hvorved Skovene komme til at skatte til Communen; men vi have her, maaskee med Uret, havt en Følelse af, at en af de Marsager, hvorfor vi ikke komme videre med denne Sag, er, at det er et Skatteobject, som hviler under Monarchiet, og at man har meent, at Monarchiet ikke simpelt hen kunde betragtes som Person, og for ikke at komme ind paa denne Sag er man ingen Velkommet. — Nu vil den ærede Minister sige: ja men, jeg som staaer paa begge Vegne, kan saa meget bedre faae denne Sag ordnet, jeg jeg kan give min Indvigelte til, at Skovene blive beskattede, og vi kunne altsaa komme til en Beslutning; men saa siger jeg, at Skovene forvaltes af Ministeren paa Andres Vegne tilige. Dersom han gjør anden Indrømmelse end den, som Loven indrømmer, saa paadrager han sig derved et Ansvar og skal staae en Retfærdiggjørelse af Rigsraadet for at have gjort det; naar han derimod ved en Lov, som uafhængig af ham, gaaer ud fra Kongeriget, bliver underkastet denne Beslutning, saa siger han: jeg er der som tredje Person og maa underkaste mig de Love, som derfra udgaae — det er den naturlige Stilling, og jeg vil sige den eneste naturlige.

Rettelte.

Nr. 16, Sp. 240, Lin. 10 f. n.: Jensen læs N. Jensen